

Z důvodu, že pro touž pohledávku a z téhož exekučního titulu byla exekuce svršků již povolena, pak z důvodu, že vymáhající věřitel dne 14. června 1930 ustoupil od prodejového řízení, které mu bylo povoleno pro touž pohledávku a usnesením okresního soudu ze dne 18. června 1930 bylo prodejové řízení podle §§ 200 čís. 3 a 282 ex. ř. zastaveno, takže pro pohledávku vymáhající strany nemohl býti povolen prodej před uplynutím půl roku. Jest podotknouti, že, ustoupil-li vymáhající věřitel od pokračování v exekuci, nemůže podle § 200 čís. 3 ex. ř. před půl rokem od zastavení prodeje navržena býti nová dražba. Tomu jest rozuměti tak, že do šesti měsíců jest zakázána opětná dražba předmětů, ohledně nichž prodejové řízení bylo zastaveno, nikoliv však, že vymáhajícímu věřiteli jest zakázáno před uplynutím půl roku žádati o zabavení, uschování a prodej jiných svršků povinné strany, které v exekučním řízení, jež bylo zastaveno podle § 200 čís. 3 ex. ř., nebyly vůbec zabaveny (srov. čís. 7034 sb. n. s.). Bylo proto exekuci povoliti s vyloučením svršků, jež byly již zabaveny v exekučním řízení, které bylo zastaveno podle § 200 čís. 3 ex. ř., ohledně kterých zájemní právo zastavením prodejového řízení nezaniklo a dosud trvá.

Čís. 10384.

Na státu nelze se domáhati náhrady škody, již kdo utrpěl výbuchem výbušky, kterou našel na vojenském cvičišti po cvičení.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1930, Rv II 9/30.)

Nedospělý žalobce našel po vojenském cvičení s ručními granáty výbušku, vzal ji s sebou a byl jejím výbuchem poraněn. Žalobě proti československému eráru na náhradu škody procesní soud prvního st. o l i c e (krajský civilní soud v Brně) vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. D ů v o d y: Právem vytýká odvolatelka napadenému rozsudku nesprávné právní posouzení věci, pokud v zásadě uznal povinnost žalovaného eráru k náhradě škody na základě § 1295 a násl. obč. zák. Jde o škodu, kterou žalobce utrpěl explozí výbušky, kterou našel na vojenském cvičišti po cvičení a která prý tam nedbalostí vojenské správy zůstala. Vojenská správa dopustila se prý nedbalosti i tím, že obecnstvu, které náležitě nepoučila, dovolila přístup na cvičiště předčasně, nepostaravši se náležitě o jeho bezpečnost, že dokonce žalobci kázala ze cvičiště odvážeti trus a že prý nějaký voják žalobci dovolil, by si výbušku vzal domů. Nemůže býti o tom pochybnosti, že stát (vojenská správa) nevystupuje tu jako soukromoprávní podnikatel, nýbrž jako nositel (vykonavatel) státní svrchovanosti při výkonu veřejné správy, jak jej má na mysli § 92 ústavní listiny. Než podle tohoto zákona vyhraženo jest řešení otázky, pokud stát ručí za škodu způsobenou výkonem veřejné moci, teprve budoucímu zákonu, který však dosud vydán nebyl. S názorem napadeného rozsudku, že z té příčiny jest sáhnouti k předpisům občanského zákona o náhradě škody, nelze souhlasiti.

Kdyby tento názor měl býti správným a kdyby to byl zákonodárce skutečně v ústavní listině měl na mysli, byl by nejen § 92 ústavní listiny, nýbrž i onen slibovaný zvláštní zákon zcela zbytečným. Třeba si všimnouti, že § 92 vylučuje nárok dokonce tam, kde jde přímo o nezákonný výkon, kde tedy po skutkové stránce jest bezpráví, jež se postiženému stalo, přímo očividné; tím více musí to platiti, jde-li o pouhé zavinění spočívající v nedbalosti, při níž mohou vzniknouti pochybnosti i po stránce skutkové, i po stránce právní, a kde tedy ani nárok domněle poškozeného ani náhradní povinnost v zásadě nejsou tak docela nesporné. Proto jest, jde-li o výkon veřejné moci a z něho vzniklou škodu, předpisy občanského zákona zcela vyloučiti a, protože zákon v § 92 úst. list., který má tyto otázky upravit, dosud vydán nebyl, nelze žalobcův nárok pro nedostatek právní normy uznati a jest žalobu zamítnouti. Není příčiny ke zrušení rozsudku pro nepřípustnost pořadu práva, protože žalobce za sporu založil svůj nárok na předpisech práva soukromého, jichž aplikace náleží do oboru působnosti řádných soudů; když se však ukázalo, že tento právní pramen nároku nemá tu místa a jiného zákona tu není, bylo žalobu zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalobce se domáhá na žalovaném státu náhrady škody, jež prý mu byla způsobena tím, že se vojenská správa opomenula řádným způsobem postarati o to, by po cvičení s ručními granáty byly odstraněny výbušky, které neexplodovaly a zůstaly ležeti na cvičišti. To jest nárok rázu veřejnoprávního, neboť jest odvozován z opomenutí opatrnosti náležející vojenské správě při výkonu výsostního práva státu, tedy ve výkonu státní veřejné moci, jak bylo podrobně vyloženo již v rozhodnutích čí. 172, 1741 a 3997 sb. n. s., na něž se dovolatel pro stručnost odkazuje. Odvolací soud uznal správně a ve shodě s judikaturou nejvyššího soudu (viz rozhodnutí čí. 3279, 3479, 3997 sb. n. s.), že podle § 92 ústavní listiny ručí stát za škodu, kterou způsobí jeho orgány nezákonným výkonem veřejné moci, jen je-li tu zvláštní zákon, který mu ručební povinnost ukládá, a že takového zvláštního zákona v oboru vojenské správy dosud není. Správně proto rozhodl odvolací soud, že žalovaný stát v tomto případě za vojenské osoby neručí a k náhradě škody není povinen.

Čís. 10385.

Přijímatel podniku (§ 1409 obč. zák.) ručí za dluhy podniku rukou společnou a nedílnou s původním dlužníkem. Pohledávka může býti vymáhána přímo i na něm, aniž třeba, by dříve byl upomenut nebo žalován původní dlužník.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1930, Rv II 49/30.)